

บทที่ 1 สาส์นราชโองการต้าจิน

"ซุนหนู่! เจ้ามานี่!" หลี่กั๋วจู้ตะโกนเรียกซุนหนู่
เด็กหนุ่มชื่อซุนหนู่กำลังข้ามสะพานท่อนไม้อยู่ พอได้ยินเสียง
หลี่กั๋วจู้เรียกหา ก็รีบวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าหลี่กั๋วจู้ทันทีหลังข้ามสะพาน
เสร็จ

"หัวหน้า ท่านเรียกข้า?" หลังแสดงคารวะต่อหลี่กั๋วจู้เรียบร้อยแล้ว
ซุนหนู่ก็ถามขึ้น

หลี่กั๋วจู้พยักหน้า "ได้ยินว่าเพลงมวยของเจ้าไม่เลว วันนี้พวกเรา
ลองประมือกันดูสักหน่อยเป็นไร!"

ซุนหนู่ตะลึง พอเห็นหลี่กั๋วจู้ท่าทางผอมแห้งแรงน้อยเช่นนั้นเขาก็
บั่นหน้าลำบากใจขึ้นมาทันที "หัวหน้า ท่าน...ท่านต้องการประลอง
กับข้า?"

"มีอันใด หรือว่าเจ้ากลัว" หลี่กั๋วจู้ถาม

ซุนหนู่พยักหน้า "ข้ากังวลอยู่บ้างจริงๆ"

หลี่กั๋วจู้ตบไหล่ซุนหนู่เบาๆ ที่หนึ่งแล้วพูดให้กำลังใจ "ไม่ต้องกลัว

ข้าเคยสอนพวกเจ้าไม่ใช่หรือไรว่าให้มีความกล้า แล้วเหตุใดเจ้าถึง
ชี้ขี้ลาดเช่นนี้ วางใจเถอะ ข้าจะออมมือให้"

ขุนหูส่ายหน้า "หัวหน้า ข้าไม่ได้ชี้ขี้ลาด ข้าเพียงกลัวทำท่าน
บาดเจ็บ"

ได้ยินขุนหูพูด หลี่กั้วจู้ก็อดหัวเราะไม่ได้ "ถึงข้าจะเข้ามาอยู่ใน
กองทัพเพียงไม่กี่ปี แต่อย่างน้อยก็เคยออกศึกสังหารศัตรู ส่วนเจ้า
ก็เป็นแค่เด็ก ถึงจะเก่งกาจสักเพียงใดก็คงไม่ร้ายกาจเท่าพวกนอกด่าน
ข้าไม่กลัวบาดเจ็บ แสดงฝีมือของเจ้าออกมาเต็มกำลังไม่ต้องเกรงใจ"

เพราะยืนห่างจากทั้งสองคนไม่ไกลนัก ถึงอึ้งหิมิงจึงได้ยิน
บทสนทนาระหว่างหลี่กั้วจู้กับขุนหูชัดเจน ในสายตาของอึ้งหิมิง
ขุนหูรูปร่างแบบบาง ใบหน้าหรือก็ปกติธรรมดาไม่เหมือนคนที่มีฝีมือ
ร้ายกาจเลยแม้แต่น้อย เขาเดินตรงเข้าไปหาคนทั้งคู่ "พวกเจ้าใครมีฝีมือ
เท่าใดก็กล้าแสดงออกมาให้เต็มที่ ข้าจะได้รู้ว่าใครเก่งกาจกว่าใคร ขุนหู
หากเจ้าเอาชนะหัวหน้าหลี่ได้ ข้าจะให้เจ้าย้ายออกจากกองกำลัง
ร่นเยาว์มาเป็นองครักษ์ข้างกายข้า เจ้าคิดเห็นเช่นไร"

ได้ยินเช่นนั้นขุนหูก็ยิ้มไม่ต่างจากเด็กน้อย "นายท่าน นายท่าน
พูดจริงหรือ"

หลี่กั้วจู้เสริม "คำพูดของนายท่านยอมไม่ใช่คำลวง ทว่าก่อนจะ
ไปถึงเรื่องนั้นเจ้าต้องล้มข้าให้ได้เสียก่อน"

ขุนหูพยักหน้าหนักแน่น พูดตืออกดีใจ "นายท่าน ข้าเบื่อกจะอยู่ใน
กองกำลังร่นเยาว์นานแล้ว เด็กพวกนั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของข้าเลยสักคน
วันนี้ข้าจะล้มหัวหน้าหลี่แสดงฝีมือให้ท่านดู"

อึ้งหิมิงหัวเราะ "ดี มีความมุ่งมั่นดี เช่นนั้นพวกเจ้าก็เริ่มได้"

ขุนหูกับหลี่กั้วจู้แยกออกจากกัน ตั้งท่าพร้อมต่อสู้

ถึงอึ้งหิมงเตือน "จำไว้ ยั้งมือทันทีเมื่อคิดว่าอันตราย ห้ามจงใจ
ทำร้ายอีกฝ่ายบาดเจ็บเกินไป พวกเจ้ากำลังศึกษาแลกเปลี่ยนกัน ไม่ใช่
ออกรบสังหารศัตรู เข้าใจหรือไม่"

"ทราบแล้วนายท่าน!" พวกเขาสองคนตอบรับพร้อมกัน

ถึงอึ้งหิมงยืนอยู่ก้นด้าน มองดูการประลองระหว่างซุนหนู่กับหลี่กั๋วจู้
ในตอนนั้นเอง ลู่ๆ น้ำหยดหนึ่งก็หล่นร่วงลงบนหน้าผาก ถึงอึ้งหิมง
ยกมือไปแตะดูก่อนจะแหงนมองท้องฟ้ามืดครึ้ม น้ำอีกหลายหยดตกลง
บนใบหน้า

"ฝนตก? เยี่ยม สามเดือนมานี้เป็นฝนแรก หากยังไม่ตกอีก
ล่ะก็พื้นดินคงแตกกระแหงหมดสิ้น" ถึงอึ้งหิมงพูดอย่างดีใจ

ฝนตกหนักขึ้นทุกที เพียงไม่นานก็เทโครมลงมา

"ฝนตกแล้ว! ทุกคนกลับได้แล้ว หยุดการฝึกไว้เท่านี้ก่อน! ทั้งหมด
เลิกองได้!" ถึงอึ้งหิมงตะโกนบอกกองกำลังรุ่นเยาว์ที่อยู่กลางลานฝึก

พอได้ยินเสียงเลิกกอง ทหารกองกำลังรุ่นเยาว์ก็พากันตะโกนก้อง
ก่อนจะแยกย้ายโบกมือกระที่บให้การชำระล้างอยู่ท่ามกลาง
สายฝนด้วยความปีติยินดี

"เฮ้ย! ฝนตกแล้ว เลิกประลองก่อน พวกเจ้าสองคนกลับกัน
ได้แล้ว!" ถึงอึ้งหิมงตะโกนบอกหลี่กั๋วจู้กับซุนหนู่

นี่ไม่ถึงซุนหนู่กับหลี่กั๋วจู้กลับพูดขึ้นพร้อมกัน "ไม่ พวกข้าขอ
ประลองต่อ กว่าฝนจะตกก็ไม่ใช่ง่าย พวกเราขอถือโอกาสประลองฝีมือ
ท่ามกลางสายฝนเสียเลย"

ทันทีที่พูดจบหลี่กั๋วจู้ก็ชิงเหวี่ยงหมัดรุกใส่ก่อน เห็นหลี่กั๋วจู้เหวี่ยง
หมัดเข้าใส่ซุนหนู่ก็เปียงตัวหลบตามสัญชาตญาณก่อนจะเคลื่อนตัว
ไปอยู่ข้างหลี่กั๋วจู้รวดเร็ว แล้วยกเท้าขวาเตะใส่หน้าของหลี่กั๋วจู้

เต็มแรง

แม่หลีกั้วจู้จะยกแขนปิดป้องได้ทันท้วงที่ แต่ก็ไม่วายรัวระบม อยู่เล็กๆ ในใจแอบคิด เห็นรูปร่างผอมแห้งแรงน้อย นึกไม่ถึงว่าเรียวแรง มากมายมหาศาล ดูท่าคงต้องระวังตัวให้มากหน่อยแล้ว

สายฝนเทกระหน่ำ พวกเขาสองคนผลัดกันรุกผลัดกันรับ ไม่ทัน ได้รู้ตัวก็ผันผ่านไปกว่ายี่สิบกระบวนท่าแล้ว

ฝีมือลายมือกับการเคลื่อนไหวปราดเปรียวคล่องแคล่วของซุนหู่ ทำถึงอึ้งหิมิงตะลึง ใครจะไปนึกว่าคนรูปร่างหน้าตาธรรมดาๆ ไม่เป็นพิษ เป็นภัยอย่างซุนหู่จะมีเพลงมวยร้ายกาจเช่นนี้ ตลอดยี่สิบกว่ากระบวนท่า ซุนหู่ล้วนแต่เป็นฝายรุกไล่ หลีกั้วจู้ได้แต่ตั้งรับ

อายุยังน้อยอยู่แท้ๆ แต่กลับฝีมือลึกล้ำ วันหน้าต้องพัฒนาได้ อีกรีกไลแน่ ถึงอึ้งหิมิงแอบนึกชื่นชม

หลีกั้วจู้ถูกซุนหู่รุกไล่จนหมดหนทางตอบโต้ ทำได้เพียงฝืนตั้งรับ เท่านั้น

ฝนตกลงมาราวกับฟ้ารั่ว เพียงไม่นานลานฝึกก็มีสภาพไม่ต่างอะไร กับห้วยหนองคลองบึง ถึงอึ้งหิมิงเนื้อตัวเปียกโชก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคง ยืนนิ่งมองดูทั้งสองคนสู้กันเงียบๆ

"ฝนตกแล้วๆ!"

พวกเขาบ้านทยอยกันเดินออกมาจากในบ้านที่ขึ้นฟ้า ปล่อยให้ สายฝนช่วยชำระล้างความร้อนอบอ้าวตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาอยู่ที่ หน้าประตูพลางส่งเสียงตะโกนยินดี

"อึก..."

หลีกั้วจู้ร้องออกมาคำหนึ่ง เสียงตุ้มลั่นดัง ร่างของหลีกั้วจู้ตกลง ไปในบ่อโคลนกลางลานฝึก เนื้อตัวสกปรกเลอะเทอะไปทั่ว

ถึงอึ้งหึงรีบเข้าไปพุง ตามอย่างเป็นห่วง "เจ้าเป็นอะไรหรือไม่"
หลี่กั๋วจู้ส่ายหัวที่เปียกโชกพลางยิ้ม "นายท่าน ข้าไม่เป็นไร"
ซุนหู่จึงตรงเข้ามาพร้อมกับร้องถาม "หัวหน้าหลี่ ข้าไม่ได้ทำท่าน
เจ็บใช่ไหม"

หลี่กั๋วจู้หัวแม่มือโป่งให้อีกฝ่าย "ซุนหู่ เก่งมาก นึกไม่ถึงว่าเพลงมวย
ของเจ้าจะร้ายกาจถึงเพียงนี้ ข้าแพ้เจ้าแล้ว"

ซุนหู่ยิ้มแหย "ความจริงข้าไม่ได้เอาชนะหัวหน้าหลี่ได้สักหน่อย
หัวหน้าจึงใจอ่อมมือให้ข้าต่างหาก"

"ข้าไม่ได้อ่อมมือให้เจ้า ข้าใช้กำลังร่างกายทั้งหมดที่มีแล้ว
เจ้าต่างหากที่อ่อมมือให้ข้า ไม่อย่างนั้นข้าคงถูกเจ้าเตะปลิวนานแล้ว"
หลี่กั๋วจู้พูดอย่างใจกว้าง

ถึงอึ้งหึงโอบไหล่ทั้งสองคนพร้อมหัวเราะเสียงดัง "ฮ่าๆ พวกเจ้า
ล้วนเยี่ยมยอด ที่นี้และเป็นบ่อโคลนหมดแล้ว พวกเราไปที่อื่นกันดีกว่า"

เดินไปได้ไม่กี่ก้าว พวกเขาสามคนก็ได้ยินเสียง 'ครืน' ดังลั่น
เสียงที่เกิดขึ้นดังสนั่น ยังไม่ทันที่พวกเขาสามคนจะบอกได้ว่า
ต้นตอของเสียงมาจากทางใด เสียง 'ครืน' ก็ก้องกังดังขึ้นอีกครั้ง

"นายท่าน ดูนั่น!" ซุนหู่ตะโกนขึ้นนิ้วไปยังป่าที่ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ
ของเขาไต่ซาน

พอหันมองไปถึงอึ้งหึงก็พบกับภาพชวนตื่นตะลึง หน้าผาที่ตั้งอยู่
ทางตอนเหนือของเขาไต่ซานพังทลายไหลรวมเข้ากับสายน้ำฝนบนเขา
กลายเป็นดินถล่มโถมเข้าไปในป่าที่อยู่ยังเชิงเขาด้านล่าง

ถึงอึ้งหึงกวาดตามองไปรอบๆ พอเห็นลานผีกล้วนแต่เป็น
น้ำโคลน หน้าผาด้านล่างยังเป็นเนินต่ำ เขาก็รีบตะโกน "แย่แล้ว ที่นี้
อันตราย รีบไปเร็ว!"

ถึงอึ้งหิมิงลากเหล็กจู้กับซุนหนู่สองคนวิ่งหนี

'โครม!'

ทั้งสามคนวิ่งออกมาจากลานฝึกได้ไม่ทันไร เสียงดังสนั่นก็ก้อง
ก็ดังลั่นไล่ตามหลังมา ลานฝึกที่มีสภาพราวกับแอ่งน้ำเมื่อครู่พังทลาย
ลงในชั่วพริบตา

"อันตรรายจริงๆ!" ถึงอึ้งหิมิงถอนหายใจออกมายาวๆ ในใจยังคง
นึกหัวน

ฝนยังคงตกไม่หยุด หน้าซ้ายังตกกระหน่ำมากขึ้นทุกที ภาพ
เบื้องหน้าดูไม่ต่างอะไรกับม่านน้ำ มองไปได้ไม่เกินสามชั๊

"รีบไปจากที่นี่เถอะ ไปแถวบ้านพักที่สร้างขึ้นใหม่ ที่นั่นเป็นที่ราบ
ปลอดภัยกว่า!" ถึงอึ้งหิมิงตะโกน

พวกเขาสามคนรีบวิ่งขึ้นหน้า พบเจอผู้คนก็บอกให้รีบอพยพ
แต่โดยไว ก่อนจะถอยไปถึงยังบริเวณบ้านพักที่สร้างขึ้นใหม่ได้เป็น
ที่เรียบร้อย

ฝนยังคงเทลงมาอย่างไม่ขาดสาย ท้องฟ้าราวกับเปิดออกเป็น
ช่องว่างขนาดยักษ์ กระหน่ำทน้ำใส่พื้นปฐพี

นับแต่ข้ามมิติกาลเวลามาถึงที่นี่เขาก็ยังไม่เคยเห็นฝนเลยสักเม็ด
ภายใต้แสงตะวันแรงกล้า ระดับน้ำในแม่น้ำลดต่ำจนเห็นท้องน้ำที่
ยากจะพบเจอได้ในยามปกติ ทุกหนทุกแห่งล้วนแห้งแล้งกันดาร
ท้องไร่ท้องนาไร้ผลผลิตให้เก็บเกี่ยว

โลกที่เต็มไปด้วยเพลิงสงคราม เดิมพวกเขาบ้านก็ดำรงชีวิต
ยากลำบากอยู่แล้ว ไหนจะยังเคราะห์ซ้ำกรรมซ้ำตมิเหตุหน้ากับภัยแล้ง
เข้าอีก ผู้คนจำนวนมากต่างอดตายด้วยเพราะไม่มีอาหารประทังชีวิต
คนที่เหลือสุดท้ายหากไม่รวมตัวกันเป็นโจรป่าก็ถูกบีบบังคับให้เข้าร่วม

กองทัพ

ภายใต้การต่อสู้และพัฒนาอย่างยากลำบากของถังอี่หมิง เขาไท่ซ่าน ไม่เพียงมีการจัดการเป็นอย่างดี หากยังพาชาวบ้านผู้ประสบภัยจากที่ต่างๆ มารวมกันอยู่บนเขา จนมีพวกชาวบ้านลงหลักปักฐานอยู่ด้วยกันถึงสามสิบสามหมื่นกับกองทัพกำลังทหารประจำการสามหมื่นและกองทัพกำลังรุ่นเยาว์อีกหนึ่งหมื่น ก่อเกิดเป็นภาพความเจริญรุ่งเรือง

ภัยแล้งเนิ่นนานสุดท้ายได้พบกับสายฝนชุ่มฉ่ำ อันที่จริงนับเป็นเรื่องสมควรแก่การดีใจ ทว่าภัยน้ำหลากอันเกิดจากดินถล่มนั้นทำเอาถังอี่หมิงกับพวกชาวบ้านบนเขาดีใจไม่ออก

ถังอี่หมิงเอ่ย "หากไม่ใช่เพราะที่นี่เป็นที่ราบ รอบๆ ไม่มีดินอ่อนกับเนินสูงที่ไหลเลื่อนได้ง่ายแล้วละก็ ปานนี้ที่นี้คงเกิดภัยพิบัติใหญ่ไปแล้ว โชคดีจริงๆ"

ฝนเทกระหน่ำลงมาแค่ครั้งเดียวก็ทำให้เกิดน้ำป่าไหลหลากเชี่ยวกรากรุนแรงได้แบบนี้ พลังของธรรมชาติน่าเกรงขามจริงๆ หากคิดจะอาศัยอยู่ที่นี้ตลอดไปแล้วละก็ คงมีแต่ต้องสร้างระบบชลประทานขึ้นเท่านั้นถึงจะไม่ต้องมากังวล ถังอี่หมิงคิด

หลังกลับถึงจวนขุนพล ถังอี่หมิงก็ถอดเสื้อที่เปียกโชกออก เดินตรงไปยังเรือนด้านหลัง

พอเห็นถังอี่หมิงกลับมา หลี่หู่ยกก็รีบเข้าไปต้อนรับ

"ท่านพี่ ท่านไม่เป็นไรใช่ไหม"

ถังอี่หมิงพยักหน้า "ฝนไม่ตกมานานแล้ว พอดกก็ตกเสียหนักเสียสวรรค์เล่นตลกกันซัดๆ ดูท่าฝนคงตกหนักต่อเนื่องกันอีกหลายวัน โชคดีที่ภูมิภาคแถบนี้เป็นที่ราบ รอบๆ ไม่มีดินถล่ม ไม่อย่างนั้นคง

อันตรรายมาก"

หลี่หฺรู่ช่วยปลดเสื่อบนตัวถึงอึ้งหิมิงออก "ท่านพี่ ข้าตักน้ำสะอาดมาให้แล้ว ท่านล้างเนื้อล้างตัวสักหน่อยเถอะ"

เห็นหลี่หฺรู่เองก็เปียกโชก เสื้อผ้าแนบติดอยู่กับลำตัว เผยส่วนว่า ส่วนโค้งอรรชรอันอ่อนแอออกมาให้เห็น ถึงอึ้งหิมิงก็หัวเราะหึๆ ปลดเสื่อผ้าของหลี่หฺรู่ออกจนสิ้น "ฮูหยิน พวกเราอาบน้ำด้วยกันเถอะ"

ความสัมพันธ์ระหว่างหลี่หฺรู่กับอึ้งหิมิงในเวลานี้เรียกได้ว่าแทบจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน ระหว่างพวกเขาไม่มีอะไรให้ต้องพะวักพะวน ทั้งสองต่างผลัดกันทำความสะอาดให้อีกฝ่าย

หลังชำระร่างกายเสร็จ พวกเขาสองคนก็ยังคงนั่งอยู่ที่ข้างเตียง ศีรษะของหลี่หฺรู่พิงชบอยู่บนไหล่ของอึ้งหิมิง ใบหน้าอ้อมเอิบไปด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข "ท่านพี่ ข้ามีเรื่องจะบอกท่านเรื่องหนึ่ง"

อึ้งหิมิงถาม "เรื่องใด ข้าล้างหูรอฟังอยู่"

หลี่หฺรู่โน้มศีรษะของอึ้งหิมิงไปแนบอยู่บนท้องตนเองพลางพูดด้วยสีหน้าปลาบปลื้ม "ท่านพี่ ท่านฟังดู"

อึ้งหิมิงแนบหูลงบนท้องของหลี่หฺรู่ มือทั้งสองข้างโอบเอวนางไว้ ถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นยินดี "ฮูหยิน หรือว่าเจ้ามีแล้ว?"

หลี่หฺรู่พยักหน้าขวยเขิน อึ้งหิมิงดีใจอุ้มหลี่หฺรู่หมุนไปมา สองสามรอบ ตะโกนเสียงดังลั่น "ดีจริงๆ ข้ากำลังจะเป็นพ่อคนแล้ว"

อึ้งหิมิงวางหลี่หฺรู่ลง ประคองใบหน้าของนางพูดอ่อนโยน "ฮูหยิน เจ้ารู้เรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อใด แล้วเจ้าตั้งครรภ์นานเพียงใดแล้ว"

หลี่หฺรู่ยื่นนิ้วออกมาหนึ่งนิ้วพลางยิ้มพูด "หนึ่งเดือนแล้ว"

ความรู้สึกของอึ้งหิมิงยามนี้ยากจะบรรยาย หลี่หฺรู่ตั้งครรภ์นั้นก็แปลว่าอีกแปดเก้าเดือนเขาก็จะเป็นพ่อคนแล้ว อึ้งหิมิงไม่อาจ

เก็บำาซ่อนเร้นความรู้สึกเบิกบานที่จะได้เป็นพ่อคนครั้งแรกไว้ได้

ถึงอ้หมีงก็มหน้าประกบริมฝีปากเข้ากับริมฝีปากของหลี่หู่ย เขาจุมพิตนางดูดีมีพลางกอดนางไว้ในอ้อมแขนแน่น มือทั้งสองข้าง เคลื่อนไหวไปมาอยู่บนร่างของหลี่หู่ยไม่หยุด สัมผัสไปตามจุดที่ไวต่อ สัมผัสบนร่างนางทั่วทุกอณูไฟปรารถนาในใจของหลี่หู่ยถูกกระตุ้นขึ้น อีกคราว...

กว่าฝนจะเบาบางลงก็ย่างเข้าเที่ยงวันที่สอง เมฆดำบนฟ้าจางหาย ไปหมดสิ้น ที่ปรากฏขึ้นแทนที่คือท้องฟ้าสว่างใส จะว่าไปก็แปลก หลังฝนตก อากาศก็กลับกลายเป็นเย็นสบาย ไม่ได้ร้อนอบอ้าวเช่น ก่อนหน้านี้อีก

หลังฝนหยุดตก ถึงอ้หมีงก็รวบรวมพวกชาวบ้านขึ้นเป็นกอง การช่าง แบ่งงานให้พวกเขารับผิดชอบ บ้างก็ผสมซีเมนต์ บ้างก็ขุดดิน บ้างก็ขุดร่องน้ำ ลงมือพัฒนาเขาไท่ซานกันอีกคราว

ถึงอ้หมีงให้หวังเหมิงรับสมัครผู้คนเพิ่มอีกจำนวนหนึ่ง คราวนี้เขา สร้างโรงเผาเพื่อเผาอิฐโดยเฉพาะขึ้นอีกแห่ง ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะกระท่อมไม้ แข็งแกร่งไม่เท่ากับบ้านที่สร้างขึ้นจากอิฐจากกระเบื้อง เขาจึงตั้งใจ จะใช้อิฐเหล่านั้นเสริมความมั่นคงให้กระท่อมไม้มันเอง

นอกจากงานสร้างระบบชลประทานแล้ว ถึงอ้หมีงยังสร้างบันได จากเชิงเขาขึ้นมาถึงบนเขา รวมถึงกำแพงซีเมนต์ล้อมรอบที่พักอาศัย จนกลายเป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่ง งานก่อสร้างขนาดใหญ่เช่นนี้ มากเพียงพอที่จะให้พวกชาวบ้านบนเขาไท่ซานอยู่กันไปอีกนาน

ในเวลาเดียวกัน หวังหย่งหัวหน้ากองการเกษตรก็บุกป่าเขา เข้าไปทำการสำรวจซ้ำๆ หลายต่อหลายครั้ง พร้อมนำเอาต้นกล้าของ

ไม่ผลหลายชนิดจากในปากกลับมาปลูก ไม่ว่าจะแอปเปิ้ล สาลี่ ท้อ และ
อื่นๆ หมายถึงเซบียงอาหารบนเขาที่มีไม่เพียงพอ

ในจวนขุนพล

ถึงอึ้งหิมบอกกับหวังเหมิงที่นั่งอยู่ฝั่งตรงกันข้าม "ท่านขุนชื่อ
วันนี้เป็นเทศกาลกลางฤดูใบไม้ร่วง ทุกคนเหน็ดเหนื่อยมาหลายวันแล้ว
อีกครู่ท่านถ่ายทอดคำสั่งซ้ำให้พวกเขาได้หยุดพักกันสักวัน"

พอได้ยินหวังเหมิงก็ถามขึ้น "นายท่าน เทศกาลเดือนแปดไหว้เทพ
จันทรา เรื่องนี้เป็นธรรมเนียมแต่โบราณ ทว่าเหตุใดต้องให้ทุกคน
หยุดพักวันหนึ่งด้วย"

ถึงอึ้งหิมหัวเราะ "ชมจันทร์กลางสารท กินขนมไหว้พระจันทร์
เพลินตาไปกับโคมไฟ นี่เป็นจารีตที่สืบทอดต่อกันมา พวกข้าในบ้านเกิด
ล้วนแต่หยุดพัก"

หวังเหมิงพยักหน้า "เช่นนั้นข้าจะไปทำตามที่นายท่านสั่ง นายท่าน
ราชวงศ์หนานเฉายังไม่ตอบกลับมากะนั้นหรือ"

"ยัง เยียนอ๋องตั้งตนเป็นจักรพรรดิอย่างเป็นทางการแล้ว เรื่องนี้
ยอมสร้างความขุ่นเคืองให้แคว้นจิ้นแน่ ว่าตามหลักแล้วแคว้นจิ้นไม่น่าจะ
นิ่งดูตายยอมให้แคว้นเยียนตั้งตนเป็นใหญ่อยู่บนแผ่นดินจงหยวน แต่
ผ่านไปก็หลายวันแล้ว ทางแคว้นจิ้นกลับไม่มีข่าวคราวอันใดเลย
แม้แต่่น้อย" ถึงอึ้งหิมส่ายหน้า

หวังเหมิงเอ่ยต่อ "ยามนี้นายท่านเร่งรัดพัฒนาปรับปรุงเขาไต้ซาน
ให้มั่นคงยิ่งขึ้นอย่างเปิดเผย หากแคว้นจิ้นไม่ส่งพลขึ้นเหนือ ปล่อยให้
แคว้นเยียนตั้งตนเป็นใหญ่อยู่บนแผ่นดินจงหยวน นายท่านคิดจะ
ทำเช่นไร"

ถึงอึ้งหิมงพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน "ข้าไม่กลัว! ตอนนี้นำพวกเรา มีดินระเบิด ต่อให้ยกทัพมากันแปดหมื่นสิบหมื่น ข้าก็จัดการพวกเขาได้ในพริบตา เพียงแต่กำลังทหารของพวกเราน้อยเกินไป หากออกไป ยึดดินแดนต่างๆ กำลังทหารของพวกเราย่อมกระจัดกระจาย ถึงตอนนั้น ไม่แน่ว่าจะรับมือการโจมตีจากทัพใหญ่ของพวกศัตรูได้ ตอนที่ข้า คิดจะทำคือรอดูสถานการณ์อยู่บนเขาไท่ซานเงียบๆ พร้อมสังฆกำลัง รอดเวลา จากข่าวที่กวนเอ้อร์หนีว่งกลับมา ทัพเยียนซุคคูสิกร้างป้อมสูง ปิดล้อมกวางกู่ไว้อย่างแน่นหนา ดูท่าคงเตรียมทำสงครามยึดเอื้อแน่ ผนวกกับฝนที่ตกหนักเมื่อหลายวันก่อน เชื่อว่าคงบั่นทอนความเร็ว ในการโจมตีกวางกู่ของทัพเยียนไปไม่น้อย ข้าตั้งใจจะรอด้วนคาน ถูกทัพเยียนกวาดล้างหมดสิ้นก่อนถึงค่อยลงมือเคลื่อนไหว โบราณว่า สังหารศัตรูหนึ่งหมื่น ตนเองสูญเสียแปดพัน ทัพเยียนโจมตีด้วนคาน ไม่ว่าเช่นไรย่อมต้องมีการสูญเสียแน่ ถึงตอนนั้นค่อยลงมือ พวกเรา ย่อมเป็นฝ่ายกำชัย"

"นายท่านมองการณ์ไกลยิ่งนัก เช่นนั้นข้าจะถ่ายถอดคำสั่งของ นายท่านออกไป ให้พวกทหารบนเขาพักผ่อนกันหนึ่งวัน" หวังเหมิงพูด

ถึงอึ้งหิมงเอ่ยต่อ "พวกเรารอฟังข่าวจากทางแคว้นจิ้นไปเรื่อยๆ ก่อน ทันทีที่แคว้นจิ้นเคลื่อนทัพบุกเหนือพวกเราค่อยใช้โอกาสนี้ส่ง กองกำลังออกไปโจมตีหัวเมืองเล็กๆ ที่อยู่ไกลออกไป ก่อกวนคุกคาม ทัพเยียน"

"ทว่ามุ่งหวังแค่โจมตีด้วนคานใช้กำลังทหารเพียงสิบหมื่นเท่านั้น กองกำลังทหารที่เหลือล้วนปักหลักอยู่ที่เมืองจี่หนาน ดูท่าพวกเขาคงเตรียมป้องกันพวกเราอยู่ก่อนแล้ว ทัพของพวกเราแม้โจมตีด้วนคาน พวกเขาย่อมไม่อาจทำอะไรได้ แต่คิดก่อกวนทัพเยียน เกรงว่ากองกำลัง

ในเมืองจีหนานจะเคลื่อนไหว นายท่าน กองกำลังทหารหลายหมื่นนี้
ไม่อาจประมาท" หวังเหมิงเตือน

ถึงอึ้งหมิงพยักหน้า "ท่านขุนซือวางใจ ข้าคิดแผนการไว้แล้ว"

หลังหวังเหมิงเดินจากไป ถึงอึ้งหมิงก็เดินกลับเข้าไปยังเรือนด้านหลัง
ครั้นเห็นหลี่หู่ยกกำลังนั่งสนเข็มอยู่ จึงถามอย่างเป็นทางการเป็นห่วงเป็นใย "สูหยิน
ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือไรว่าเจ้ากำลังตั้งครมอยู่ งานพวกนี้ไม่ต้องทำ
หาไม่แล้ววาทะเพื่อนถึงทาร์กในท้อง"

หลี่หู่ยกวางเข็มกับด้ายในมือลง "ท่านพี่ ข้าเพิ่งจะตั้งครมได้เพียง
เดือนเดียวเท่านั้น ยังไม่ถึงขั้นทำการงานไม่ได้เสียหน่อย ยิ่งไปกว่านั้น
นี่ก็แค่งานเย็บปักถักร้อยเท่านั้นมิใช่งานหนักอะไร แล้วเหตุใดข้าถึงจะ
ทำไม่ได้ หากให้ข้าเอาแต่นั่งทิ่มที่อ้วนๆ ไม่ทำอะไรเลย วันหน้าเกิด
กลายเป็นคนโง่ขึ้นมาจะให้ทำเช่นไร"

ถึงอึ้งหมิงเพิ่งเป็นพ่อคนครั้งแรกจึงเข้าใจว่าคนท้องคนได้ไม่อาจ
ทำการงานได้ จึงไม่เพียงยกเลิกหน้าที่หัวหน้าค่ายพลผู้พิทักษ์ของ
หลี่หู่ยก แต่ยังไม่ยอมให้นางทำงานใดๆ ทั้งสิ้น เช่นนี้นับว่าเกินไปจริงๆ

หลี่หู่ยกเอ่ย "ท่านพี่ ข้าเตรียมชุดฤดูใบไม้ร่วงให้ท่านชุดหนึ่งแล้ว
อากาศเริ่มเย็นลงเรื่อยๆ ชุดฤดูร้อนที่ท่านสวมใส่หาเหมาะกับสภาพกาลไม่"

"ชุดฤดูใบไม้ร่วง? หลังฤดูใบไม้ร่วงก็จะเป็นฤดูหนาว แต่ตอนนี้
บนเขาไม่มีใครมีเสื้อผ้าฤดูหนาวเลยแม้แต่คนเดียว เกิดฤดูหนาว
มาถึงจริงๆ ไม่มีเสื้อผ้ากันหนาวใส่ พวกชาวบ้านทั้งสามสิบกว่าหมื่น
มิหนาวตายกันหมดหรือไร ไม่ได้ ข้าต้องรีบคิดหาวิธีทำเสื้อผ้าฤดูหนาว
ให้พวกเขา" ถึงอึ้งหมิงพึมพำบอกกับตัวเอง

หลี่หู่ยกยิ้ม "ท่านพี่ เรื่องนี้ไม่ยาก ขอแค่มีหุ่นกับผ้าเพียงเท่านี้ก็
ทำเสื้อฤดูหนาวได้แล้ว"

พวกเราใช้ผ้าทำชุดศึกหมดแล้ว ที่เหลือไหนเลยจะพอให้คนที่
ทั้งสามลืบทกว่าหมื่น ในคลังนอกจากเสบียงอาหารกับเสบียงอาหารแล้ว
ก็ไม่มีนุ่น...อืม หรือจะต้องไปซื้อนุ่นที่แคว้นจิ้นหรือไม่ก็แคว้นเยียน
ถึงอี่หมิงครุ่นคิด

"นายท่าน!"

ขณะกำลังคิด จู่ๆ ถึงอี่หมิงก็ได้ยินเสียงหอบตะโกนของขุนหู่
"นายท่าน หัวหน้า...หัวหน้าค่ายพลจ้าวลิวส่งคนมารายงาน บอก...
บอกว่าทูตแคว้นจิ้น...ทูตแคว้นจิ้นมาถึงแล้ว!"

ถึงอี่หมิงนึกยินดี "ดีจริงๆ ในที่สุดพวกเขาก็มาแล้ว!"

การมาถึงของทูตแคว้นจิ้นถือเป็นข่าวดีสำหรับถึงอี่หมิง เขาเฝ้า
อดทนรออยู่ทุกเช้าค่ำมาตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนเต็ม ในที่สุดก็ได้
พบกับทูตแคว้นจิ้น

ในความคิดของถึงอี่หมิง ทูตแคว้นจิ้นเดินทางมาถึงที่นี่ในคราวนี้
ย่อมต้องหมายความว่าพวกเขาคิดจะกรีธาทัพขึ้นเหนือ งานนี้คนที่
ได้รับประโยชน์มากที่สุดย่อมต้องไม่พ้นตัวเขาเอง เมื่อทั้งสองฝ่าย
เผชิญหน้ากัน ทัพใหญ่กำราบอุดรของแคว้นจิ้นย่อมตรึงกองกำลัง
ทัพเยียนไว้ได้แน่ ถึงตอนนั้นเขาก็จะใช้โอกาสนี้เข้าโจมตีหัวเมืองและ
อำเภอต่างๆ ของเยียนโจว บันทอนกำลังของขุมอำนาจแบ่งแผ่นดิน
ในเยียนโจว สร้างเสริมความยิ่งใหญ่ให้ตนเองได้

ถึงอี่หมิงตามตัวขุนนางบู๊บุ๋นจำนวนหนึ่งให้ออกไปต้อนรับทูต
แคว้นจิ้นพร้อมกับเขาทันที

พอไปถึงเชิงเขาทางทิศใต้ของเขาไท่ซาน ถึงอี่หมิงก็ถามจ้าวลิว
"ทูตแคว้นจิ้นอยู่ที่ใด"

จ้าวลิวแสดงคารวะนอบน้อมตอบ "นายท่าน ทูตแคว้นจิ้นพักอยู่

ที่ป้อมบนเนินเขา"

ถึงอึ้งหิมังรีบลงจากหลังม้าเดินตรงไปที่เนินเขา

พอเข้าไปถึงในป้อม ภาพที่ปรากฏตรงหน้าคือชายสามคนในเสื้อผ้า
อาภรณ์เหมาะเจาะเหมาะสม คนหนึ่งอายุสามสิบกว่าๆ อีกสองคนอายุ
ยี่สิบกว่า ชายอายุสามสิบทำทางคล้ายเป็นหัวหน้านั้นใบหน้าขาวเกลี้ยง
ไร้หนวดเครา รูปร่างค่อนข้างท่วม

"มีทราบบว่าท่านใดคือทูตแคว้นจิ้น" ถึงอึ้งหิมังถาม

จริงดังคาด ชายอายุสามสิบกว่าผู้นั้นยื่นขึ้นประสานมือ "ข้าน้อย
คือทูตแคว้นจิ้น ไม่ทราบบว่าท่านที่มาคือผู้ใด"

ทันใดนั้นจ้าวลิวก็เบียดขึ้นมา ซี่ไปทางถึงอึ้งหิมัง "คนผู้นี้ก็คือ
นายท่านของพวกเรา"

ทูตแคว้นจิ้นมองมาทางถึงอึ้งหิมัง พอเห็นเขารูปร่างหน้าตาดีผาย
องอาจก็อดนึกชื่นชมในใจไม่ได้ *คนผู้นี้มีสง่าราศีสมเป็นขุนพลจริงๆ!*
เขาถาม "ท่านคืออดีตขุนพลเซอจีของแคว้นเว่ยถึงอึ้งหิมัง?"

"ใช่แล้ว ข้าน้อยเอง" ถึงอึ้งหิมังตอบกลับ

ทูตแคว้นจิ้นแบมือขวาออก ชายที่อยู่ด้านหลังปลดห่อสัมภาระ
บนหลังลง หยิบเอาม้วนหนังสือฉบับหนึ่งออกมาจากห่อผ้า วางมัน
ลงบนมือทูตแคว้นจิ้น

หลังได้รับม้วนหนังสือ เขาก็ประคองมันไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง
ยื่นส่งให้ถึงอึ้งหิมัง "จูเกอโยวแม่ทัพผิงตง (ปราบบุรพา) แห่งแคว้นจิ้น
รับบัญชาจากโอรสสวรรค์ให้นำราชโองการมามอบให้ท่านแม่ทัพ
ขอแม่ทัพถึงได้โปรดรับไว้!"

"สาส์นราชโองการ?" ถึงอึ้งหิมังสงสัย เขาหันไปมองหวังเหมิง
ปราดหนึ่ง

หวังเหมิงกระซิบ "นายท่าน รับมาอ่านดูก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที"
ถึงอึ้งหิมิงพยักหน้า ยื่นมือไปรับสาส์นราชโองการจากมือจูเก๋อโยว
หลังเปิดออก ถึงอึ้งหิมิงก็มองเห็นตัวอักษรเล็กๆ จำนวนมากที่
เขียนขึ้นจากการสะบัดปลายพู่กันเรียงติดกันเป็นพืด พอเห็นตัวหนังสือ
เช่นนี้เขาก็ปวดหัวขึ้นมาทันที แอบนึกกันดาอยู่ในใจ *ตัวอักษรของ
จักรพรรดิแคว้นจิ้นทำไมถึงได้หวัดแบบนี้ ผู้ลายมือเราก็ไม่ได้! คนแบบนี้
เป็นจักรพรรดิได้ด้วยงั้นหรือ* เขายื่นสาส์นราชโองการให้หวังเหมิงที่
อยู่ข้างๆ

เห็นถึงอึ้งหิมิงยื่นสาส์นราชโองการให้หวังเหมิง จูเก๋อโยวก็นึก
ไม่พอใจ หัวคิดเขาขมวดเข้าหากันแน่น ในใจคิด *ถึงอึ้งหิมิงผู้นี้ไร้มารยาท
ยิ่งนัก ถึงกับสู่มสู่มห้ามอบสาส์นราชโองการให้ลูกน้องอ่าน ดูท่า
คงอยู่บนเขานี้มานานเกินไปแล้วถึงได้ติดนิสัยพวกโจรภูเขามา!*

หลังอ่านสาส์นราชโองการจบ หวังเหมิงก็หันไปพูดกับจูเก๋อโยว
ด้วยสีหน้าราบเรียบ "เชิญท่านทูตพักอยู่ที่นี้สักครู่ก่อน อีกเดี๋ยวข้า
กับนายท่านจะกลับมา"

ได้ยินดังนั้นถึงอึ้งหิมิงก็รู้ได้ทันทีว่าหวังเหมิงมีถ้อยความที่ไม่อาจ
พูดต่อหน้าจูเก๋อโยวได้ จึงประสานมือคารวะต่ออีกฝ่าย "ขอท่านทูต
ได้โปรดรอสักครู่ อีกเดี๋ยวข้าจะกลับมา จ้าวลิว รินน้ำให้ท่านทูตแคว้นจิ้น
สักชาม ดูแลท่านทูตให้ดี"

จูเก๋อโยวพูดเนิบๆ "เชิญ"

ทันทีที่เดินพ้นออกมาจากป้อม ถึงอึ้งหิมิงก็รีบถาม "ท่านขุนชื่อ
ท่านมีเรื่องจะบอกข้าใช่หรือไม่"

หวังเหมิงกวาดตามองไปรอบๆ พอเห็นไม่มีใครก็กระซิบ "นายท่าน
แคว้นจิ้นทำเช่นนี้นับเป็นการเสียมารยาทไม่สมเป็นแคว้นใหญ่ กองกำลัง

ของพวกเราแม้เป็นอดีตขุนนางของหรั่งเว่ย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า
จะเป็นเบี้ยล่างของแคว้นจิ้น พวกเขาคิดอาศัยกองกำลังที่แข็งแกร่งกว่า
ขึ้นมาซื้ออยู่บนหัวพวกเราด้วยการออกสาส์นราชโองการมาให้
หมายใช้มันเป็นเครื่องมือบอกว่าพวกเรายินดียอมทำงานรับใช้พวกเขา
สาส์นราชโองการเช่นนี้จะรับหรือไม่รับข้าไม่อาจตัดสินใจได้ จึงได้แต่
เชิญนายท่านออกมาปรึกษาหารือกัน"

พอฟังจบถึงอึ้งหิมก็ถามขึ้น "ข้อความในสาส์นราชโองการ
เขียนไว้เช่นไร"

หวังเหมิงตอบ "สาส์นราชโองการแต่งตั้งนายท่านเป็นหลู่กั๋วกง
เป็นแม่ทัพเจิ้นเปย (สยบอุดร) ให้ท่านและกองกำลังบนเขาไท่ซาน
ทั้งหมดหันหน้าไปทางทิศใต้ประกาศตนเป็นขุนนางรับใช้ราชสำนักจิ้น...
อีกทั้งยังให้นายท่านนำกำลังทหารยึดครองเมืองที่อยู่รอบๆ รอคาร
เดินทางมาถึงของกองทัพใหญ่กำราบอุดร...ให้กองกำลังของพวกเรา
ทำหน้าที่เป็นแนวหน้าเคลื่อนพลขึ้นเหนือ กวาดล้างอุปสรรคขวางหน้า
ให้สิ้น แล้วยังให้จู่เก๋อโยวทำหน้าที่เป็นเจ้าเมืองไท่ซานปกครอง
หัวเมืองบริเวณเขาไท่ซาน และให้นายท่านมอบชาวบ้านบนเขาไท่ซาน
ทั้งหมดให้เขาดูแล ช่วยนายท่านบรรลุภารกิจกำราบดินแดนตอนเหนือ!"

"เฮอะ! แคว้นจิ้นทำเช่นนี้รังแกกันเกินไปหน่อยแล้ว ให้ข้าเป็น
แนวหน้าบุกดินแดนทางตอนเหนือเช่นนี้ มีเท่ากับเห็นข้าเป็นแพะรับบาป
หรือ หน้าข้ายังคิดแผนชักพินได้หม้อ* ให้ข้า ตั้งจู่เก๋อโยวเป็นเจ้าเมือง
ไท่ซาน ราชสำนักจิ้นทำเช่นนี้น่าผิดหวังจริงๆ!" ถึงอึ้งหิมโมโห

หวังเหมิงขมวดคิ้ว "นายท่าน สาส์นราชโองการพูดถึงก็แค่การ
กรีธาทัพขึ้นเหนือของกองกำลังแคว้นจิ้นภายใต้การนำของอินเฮ่าเท่านั้น

* ชักพินได้หม้อ เป็นสำนวน หมายถึงแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ หรือตัดโอกาสอีกฝ่ายด้วยวิธีที่เด็ดขาด

ส่วนรายละเอียดเรื่องเวลากับจำนวนไพร่พลกลับไม่ได้พูดถึง หลายวันนี้
กวนเอ๋อรีบวิ่งเข้าไปสืบข่าวอยู่ที่ละแวกไหวหนาน เขาบอกว่าทัพจิ้น
เตรียมเคลื่อนกองกำลังสามสิบหมื่นขึ้นเหนือ ยามนี้เซี่ยซังแม่ทัพอันซี
(สงบประจิม) ได้นำกองกำลังไปตั้งมั่นอยู่ที่ไชวซุน ดูท่าคงเตรียมโจมตี
สวี่โจวกะทันหัน นายท่าน แคว้นจิ้นคราวนี้เคลื่อนทัพุดัน กองกำลัง
ของเราไม่อาจไม่ป้องกัน"

ตั้งอึ้งหึงควบคุมสติอารมณ์ "ท่านขุนชื่อหมายความว่า..."

"หึๆ สาส์นราชโองการบอกให้จู่เกอโยวเป็นเจ้าเมืองไต้ซานมิใช่หรือ
เช่นนั้นนายท่านก็ให้เขาเป็นเจ้าเมืองไต้ซานไป ทำเช่นนี้ดูเฉินๆ อาจเหมือน
นายท่านยอมสวามิภักดิ์ต่อแคว้นจิ้น แต่แท้ที่จริงแล้วพวกเรายังคง
ดูแลกันเอง เท่านั้นสาส์นราชโองการก็แค่กระดาดเฉลวไหลแผ่นหนึ่ง
แคว้นจิ้นเองก็จะไม่เข้ามาวุ่นวายกับกองทัพของเราอีก ทำให้
พวกเรารักษากำลังทหารได้ก่อนที่ทัพใหญ่ของแคว้นจิ้นจะออกเดินทางมา
ยิ่งไปกว่านั้น ทัพจิ้นเคลื่อนพลกำราบดินแดนทางตอนเหนือ หัวหอ
ไต้ว่าจะต้องหันซี้ไปทางซิงโจวเสียเมื่อไร ยามนี้ทัพเยียนกับทัพฉีกำลัง
สู้รบกันอยู่ที่ซิงโจว ข้าคิดว่าทัพจิ้นต้องบุกเข้าจังหววนก่อน รอจน
ทัพเยียนกับทัพฉีสู้รบแตกหักกันไปพอสมควรแล้วถึงค่อยเคลื่อนพล
บุกโจมตีซิงโจว" หวังเหมิงวิเคราะห์สถานการณ์ให้ตั้งอึ้งหึงฟังโดย
ละเอียด

ตั้งอึ้งหึงหัวเราะลั่น "ท่านขุนชื่อ ท่านพูดถูกใจข้ายิ่งนัก ส่งทหาร
สอดแนมออกไป นอกจากจับตาทัพเยียนกับทัพฉีแล้วให้พวกเขาจับตา
ดูการเคลื่อนไหวของทัพจิ้นด้วย ท่านขุนชื่อ วันนี้เป็นวันเทศกาล
กลางฤดูใบไม้ร่วง ในเมื่อทูตแคว้นจิ้นมาแล้ว เช่นนั้นพวกเราก็สมควร
ต้อนรับพวกเขาสักหน่อยถึงจะดี"

ครั้งนี้ปรึกษาหารือกันเป็นที่เรียบร้อยพวกเขาสองคนก็กลับเข้าไป
ในป่าอม รับสาส์นราชโองการด้วยยินดี อีกทั้งยังพาพวกจู่โจมโยวขึ้นเขา
ให้พวกเขาได้พักผ่อนก่อนจะเริ่มจัดงานเลี้ยงรับรอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)